

H. C. Andersen - Eventyr 044: Hyldemoer. (1850) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.	H. C. Andersen - Eventyr 044: Hyldemor (1850) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.
Der var engang en lille Dreng, der var forkjølet; han havde gaaet og faaet vaade Fødder, Ingen kunde begribe, hvor han havde faaet dem fra, thi det var ganske tørt Veir. Nu klædte hans Moder ham af, bragte ham i Seng og lod Theemaskinen komme ind, for at lave ham en god Kop Hyldethee, for det varmer! I det samme kom ind ad Døren den gamle morsomme Mand, som boede øverst oppe i Huset og levede saa alene, for han havde hverken Kone eller Børn, men holdt saa meget af alle Børn og vidste at fortælle saa mange Eventyr og Historier, at det var en Lyst. "Nu drikker du din Thee!" sagde Moderen, "maaskee faaer du saa et Eventyr." "Ja naar man bare kunde noget nyt!" sagde den gamle Mand og nikkede saa mildt. "Men hvor har den lille faaet de vaade Fødder?" spurgte han. "Ja, hvor har han det!" sagde Moderen, "det kan der Ingen begribe." "Faaer jeg et Eventyr?" spurgte Drengen. "Ja, kan du sige mig temmelig nøjagtigt, for det maa jeg først vide, hvor dyb er Rendestenen omme i den lille Gade, hvor du gaaer i Skole." "Akkurat til midt paa Skafterne," sagde Drengen, "men saa maa jeg gaae i det dybe Hul!" "See derfra har vi de vaade Fødder," sagde den Gamle. "Nu skulde jeg rigtignok fortælle et	Der var engang en lille dreng, der var forkølet. Han havde gået og fået våde fødder, ingen kunne begribe, hvor han havde fået dem fra, for det var ganske tørt vejr. Nu klædte hans mor ham af, lagde ham i seng og bragte tepotten ind, for at lave ham en god kop hylde-te, for det varmer! I det samme kom ind ad døren den gamle morsomme mand, som boede øverst oppe i huset og levede så alene, for han havde hverken kone eller børn, men holdt så meget af alle børn og kunne fortælle så mange eventyr og historier, at det var en lyst. - "Nu drikker du din te!" sagde moren, "måske får du så et eventyr." "Ja, hvis bare man kunne noget nyt!" sagde den gamle mand og nikkede så mildt. "Men hvor har den lille fået de våde fødder?" spurgte han. - "Ja, hvor har han det?" sagde moren, "det kan ingen rigtig forstå." "Får jeg et eventyr?" spurgte drengen. "Ja, men kan du sige mig temmelig nøjagtigt, for det må jeg først vide: hvor dyb er rendestenen omme i den lille gade, hvor du går i skole." "Akkurat til midt på støvlerne," sagde drengen, "men det er når jeg går ud hvor det er dybest!" - "Se, derfra har vi de våde fødder," sagde den gamle. "Og nu burde jeg rigtignok fortælle et

Eventyr, men jeg kan ingen flere!"

"De kan lave et lige strax," sagde den lille Dreng. "Moder siger, at Alt hvad De seer paa, kan blive et Eventyr, og Alt hvad De rører ved, kan De faae en Historie af!"

"Ja, men de Eventyr og Historier due ikke! nei, de rigtige, de komme af sig selv, de banke mig paa Panden og sige: her er jeg!"

"Banker det ikke snart?" spurgte den lille Dreng, og Moderen loe, kom Hyldethee paa Potten og skjænkede kogende Vand over.

"Fortæl! fortæl!"

"Ja, naar der vilde komme et Eventyr af sig selv, men saadant et er fornemt, det kommer kun naar det selv har Lyst -! stop!" sagde han lige med Et. "Der har vi det! pas paa, nu er der et paa Theepotten!"

Og den lille Dreng saae hen til Theepotten, Laaget hævede sig meer og meer, og Hyldeblomsterne kom frem saa friske og hvide, de skjøde store lange Grene, selv ud af Tuden bredte de sig til alle Sider og bleve større og større, det var den deiligste Hyldebusk, et heelt Træ, det ragede ind i Sengen og skjød Gardinerne til Side; nei, hvor det blomstrede og duftede! og midt i Træet sad en gammel, venlig Kone med en underlig Kjole paa, den var ganske grøn, ligesom Hyldetræets Blade og besat med store hvide Hyldeblomster, man kunde ikke strax see, om det var Tøi eller levende Grønt og Blomster.

"Hvad hedder den Kone?" spurgte den lille Dreng.

"Ja, disse Romere og Grækere", sagde den gamle Mand, "de kaldte hende en Dryade, men det forstaae vi ikke; ude i Nyboder have de et bedre Navn til hende, der kaldes hun:

"Hyldemoer", og det er nu hende, du skal passe paa; hør bare efter, og see paa det deilige Hyldetræ:

Netop saadant et stort, blomstrende Træ staaer der ude i Nyboder; det voxede henne i Krogen i en lille fattig Gaard; under dette Træ sad en Eftermiddag, i det deiligste Solskin, to gamle Folk, det var en gammel, gammel Sømand og hans gamle, gamle Kone, de vare Oldeforældre og skulde snart holde deres Guldbryllup, men de kunde ikke rigtig huske Datoen, og Hyldemoer

eventyr, men jeg kan ikke flere!"

"De kan lave et lige straks," sagde den lille dreng. "Mor siger, at alt hvad De ser på, kan blive et eventyr, og alt hvad De rører ved, kan De få en historie ud af!"

"Ja, men de eventyr og historier dur ikke! Nej, de rigtige, de kommer helt af sig selv, de banker mig på panden og siger: Her er jeg!"

"Banker det ikke snart?" spurgte den lille dreng, og moren lo, kom hylde-te på tepotten og hældte kogende vand over.

"Fortæl! Fortæl!"

"Ja, hvis der bare ville komme et eventyr af sig selv, men sådant et er fornemt, det kommer kun når det selv har lyst -! Stop!" sagde han lige med et. "Der har vi det! Pas på, nu er der et på tepotten!"

Og den lille dreng så hen til tepotten, låget hævede sig mere og mere, og hyldeblomsterne kom frem så friske og hvide, de skød store lange grene, selv ud af tuden bredte de sig til alle sider og blev større og større, det var den dejligste hylde-busk, et helt træ, det ragede ind i sengen og skød gardinerne til side. Nej, hvor det blomstrede og duftede! Og midt i træet sad en gammel, venlig kone med en underlig kjole på, den var ganske grøn, ligesom hylde træets blade og besat med store hvide hyldeblomster, man kunne ikke straks se, om det var tøj eller levende grønt og blomster.

"Hvad hedder den kone?" spurgte den lille dreng.

"Ja, de gamle romere og grækere," sagde den gamle mand, "de kaldte hende en dryade, men det forstår vi ikke rigtig. Ude i søfolkenes huse i Nyboder har de et bedre navn til hende, der kaldes hun: "Hyldemor", og det er nu hende, du skal passe på. Hør bare efter, og se på det dejlige hylde træ:

-

Netop sådant et stort, blomstrende træ står der ude i Nyboder. Det voksede henne i krogen i en lille fattig gård. Under dette træ sad en eftermiddag, i det dejligste solskin, to gamle folk, det var en gammel, gammel sømand og hans gamle, gamle kone. De var oldeforældre og skulde snart holde deres guldbryllup, men de kunne ikke rigtig huske datoen, og hyldemor sad

sad i Træet og saae saa fornøjet ud, ligesom her. "Jeg veed nok, naar det er Guldbrøllup!" sagde hun, men de hørte det ikke, de talte om de gamle Dage.

"Ja, kan du huske," sagde den gamle Sømand, "den Gang vi vare ganske smaa Unger og løb og legede, det var netop i den samme Gaard, hvor vi nu sidde, og vi stak Pinde i Jorden og gjorde en Have."

"Ja," sagde den gamle Kone, "det husker jeg godt! og vi vandede Pindene, og een af dem var en Hyldepind, den satte Rod, skjød grønne Skud og er nu blevet til det store Træ, vi gamle Mennesker sidde under."

"Ja vist!" sagde han, "og derhenne i Krogen stod en Vandballe, der flød mit Fartøj, jeg havde selv skaaret det, hvor det kunde seile! men jeg kom rigtignok snart anderledes ud at seile!"

-

"Ja, men først gik vi i Skole og lærte Noget!" sagde hun, "og saa bleve vi confirmerede; vi græd begge to; men om Eftermiddagen gik vi Haand i Haand op paa Rundetaarn og saae ud i Verden over Kjøbenhavn og Vandet; saa gik vi paa Frederiksberg, hvor Kongen og Dronningen i deres prægtige Baade seilede om i Kanalerne."

-

"Men jeg kom rigtignok anderledes til at seile, og det i mange Aar, langt bort paa de store Reiser!"

"Ja, jeg græd tidt for dig!" sagde hun, "jeg troede, du var død og borte og skulde ligge og pjanke dernede i det dybe Vand! mangel Nat stod jeg op og saae om Fløien dreiede sig; ja den dreiede sig nok, men du kom ikke! jeg husker saa tydelig, hvorledes det skyllede ned en Dag, Skrallemanden kom udenfor, hvor jeg tjente, jeg kom ned med Fjerdingen og blev staaende ved Døren; - hvor det var et fælt Veir! og ligesom jeg stod der, var Postbudet ved Siden af mig og gav mig et Brev; det var fra dig! ja hvor det havde reist om! jeg foer lige i det og læste; jeg loe og jeg græd; jeg var saa glad! der stod, at du var i de varme Lande, hvor Kaffebrønnen groer! hvor det maa være et velsignet Land! du fortalte saa meget, og jeg saae det altsammen, mens Regnen skyllede ned, og jeg stod med Fjerdingen. I det samme var der Een, som tog mig om Livet - -!"

i træet og så så fornøjet ud, ligesom her. "Jeg ved nok, når det er **deres** guldbrøllup!" sagde hun, men de hørte det ikke, de talte om de gamle dage.

"Ja, kan du huske," sagde den gamle sømand, "den gang vi var ganske små unger og løb og legede, det var netop i den samme gård, hvor vi nu sidder, og vi stak pinde i jorden og **lavede** en have."

"Ja," sagde den gamle kone, "det husker jeg godt! og vi vandede pindene, og en af dem var en hyldepind, den satte rod, skød grønne skud og er nu blevet til det store træ, vi gamle mennesker sidder under."

"Ja vist!" sagde han, "og derhenne i krogen stod en vandbalje, **og** der flød mit **lille træskib**, jeg havde selv skåret det, hvor det **dog** kunne sejle! Men jeg kom rigtignok snart anderledes ud at sejle!"

"Ja, men først gik vi i skole og lærte noget!" sagde hun, "og så blev vi konfirmeret **og skulle ud at arbejde**. Vi græd begge to, men om eftermiddagen gik vi hånd i hånd op på Rundetårn og så ud i verden over København og vandet. Så gik vi **ud** på Frederiksberg, hvor kongen og dronningen i deres prægtige både sejlede **rundt** i kanalerne."

"Men jeg kom rigtignok anderledes til at sejle, og det i mange år, langt bort på de store rejser!"

"Ja, jeg græd tit for dig!" sagde hun, "jeg troede, du var død og borte og skulle ligge og pjanke dernede i det dybe vand! **Mange nætter** stod jeg op og så om **vejrhanen** drejede sig. Ja, den drejede sig nok, men du kom ikke! Jeg husker så tydelig, **hvordan** det skyllede ned en dag.

Skraldemanden **stod** udenfor **huset**, hvor jeg tjente, jeg kom ned med **skraldespanden** og blev stående ved døren. Hvor var det **dog** et fælt vejr! Og ligesom jeg stod der, var postbuddet ved siden af mig og gav mig et brev, det var fra dig! Ja, hvor det **brev** havde rejst **vidt omkring**! Jeg fór lige i det **brev** og læste. Jeg lo og jeg græd, jeg var så glad! Der stod, at du var i de varme lande, hvor kaffebrønnen gror! Hvor det må være et velsignet land! Du fortalte så meget, og jeg så det alt sammen **for mig**, mens regnen skyllede ned, og jeg stod med **skraldespanden**. I det samme var der en, som tog mig om livet -!"

"- Ja, men du gav ham et godt Slag paa Øret, saa det kladskede efter."

"Jeg vidste jo ikke, at det var dig! Du var kommet ligesaa tidligt som dit Brev; og du var saa kjøn! - det er du da endnu, du havde et langt, guult Silkelommetørklæde i Lommen og en blank Hat paa; du var saa fiin. Gud, hvor det dog var et Veir, og hvor Gaden saae ud!"

"Saa bleve vi gifte!" sagde han, "husker du? og saa da vi fik den første lille Dreng og saa Marie og Niels og Peter og Hans Christian!"

"Ja, og hvor de Allesammen ere voxede op og blevne skikkelige Mennesker, hvem Alle holde af!"

"Og deres Børn igjen, de have faaet Smaa!" sagde den gamle Matros; "ja det er Børnebørnsbørn, der er Krummer i! - det var jo dog, synes mig, paa denne Tid af Aaret vi holdt Bryllup -!"

"Ja, just i Dag er det Guldbryllupsdagen!" sagde Hyldemoer og stak Hovedet lige ind imellem de to Gamle, og de troede, at det var Nabokonen, der nikkede; de saae paa hinanden og holdt hinanden i Hænderne; lidt efter kom Børn og Børnebørn; de vidste godt, at det var Guldbryllupsdagen, de havde allerede imorges gratuleret, men det var glemt af de Gamle, medens de huskede saa godt Alt, hvad der var skeet for mange Aar tilbage; og Hyldetræet duftede saa stærkt og Solen, som var ved at gaae ned, skinnede de to Gamle lige ind i Ansigtet; de saae begge to saa rødmussede ud, og den mindste af Børnebørnene dandsede rundt om dem og raabte nok saa lykkelig, at i Aften skulde der være rigtig Stads, de skulde have varme Kartoffler; og Hyldemoer nikkede i Træet og raabte Hurra med alle de Andre. -"

- "Men det var jo intet Eventyr!" sagde den lille Dreng, som hørte det fortælle.

"Ja, det maa du forstaae!" sagde han, som fortalte, "men lad os spørge Hyldemoer!"

"Det var intet Eventyr;" sagde Hyldemoer, "men nu kommer det! Ud af det Virkelige voxer just det forunderligste Eventyr; ellers kunde jo min deilige Hyldebusk ikke være sprunget ud af Theepotten!" og saa tog hun den lille Dreng ud af Sengen, lagde ham ved sit Bryst, og Hyldegrenene, fulde af Blomster, sloge sammen

"- Ja, men du gav ham **dog** et godt slag på øret, så det klaskede efter."

"Jeg vidste jo ikke, at det var dig! Du var kommet lige så tidligt som dit brev, **og** du var så køn – det er du da endnu! – **og** du havde et langt, gult silkelommetørklæde i lommen og en blank hat på, du var så fin. Gud, hvor det dog var et **frygteligt** vejr, og hvor gaden så ud!"

"Så blev vi gift!" sagde han, "husker du? **Og** så da vi fik den første lille dreng og så *Marie* og *Niels* og *Peter* og *Hans Christian*!"

"Ja, og hvor de alle sammen er vokset op og blevet skikkelige mennesker, **som** alle holder af!"

"Og deres børn igen, de har **også** fået små!" sagde den gamle matros. "Ja det er børnebørns børn, der er krummer i! – **Og** det var **vist endda** på denne tid af året vi holdt bryllup!"

"Ja, **netop** i dag er det **jeres Guldbryllupsdag**!" sagde hyldemor og stak hovedet lige ind imellem de to gamle, og de troede, at det var nabokonen, der nikkede. **De** så på hinanden og holdt hinanden i hænderne. **Lidt** efter kom børn og børnebørn, de vidste godt, at det var **deres** guldbryllupsdag, de havde allerede **ønsket tillykke** i morges, men det var glemt af de gamle, **hvorimod** de godt huskede alt, hvad der var sket for mange år tilbage. **Og** hyldetræet duftede så stærkt og solen, som var ved at gå ned, skinnede de to gamle lige ind i ansigtet. **De** så begge to så rødmossede ud, og den mindste af børnebørnene dansede rundt om dem og råbte nok så lykkelig, at i aften skulle der rigtig **være fest**, de skulle have varme kartofler.

-
Og Hyldemor nikkede i træet og råbte "**hurra**" **sammen** med alle de andre!"

– "Men det var jo **ikke et** eventyr!" sagde den lille dreng, som hørte det.

"Ja, det **vil** du forstå **senere**!" sagde han, som fortalte, "men lad os spørge *Hyldemor*!"

"**Nej**, det var **ikke et** eventyr;" sagde *Hyldemor*, "men nu kommer det! Ud af det virkelige vokser **netop** det forunderligste eventyr, ellers kunne jo min dejlige hyldebusk ikke være sprunget ud af te-potten!" Og så tog hun den lille dreng ud af sengen, lagde ham ved sit bryst, og hyldegrenene, fulde af blomster, slog sammen

omkring dem, de sad, som i det tætteste Lysthuus, og det fløi med dem igjennem Luften, det var saa mageløst deiligt. Hyldemoer var med eet blevet en ung, nydelig Pige, men Kjolen var endnu af samme grønne, hvidblomstrede Tøi, som Hyldemoer havde baaret; paa Brystet havde hun en virkelig Hyldeblomst, og om sit gule, krøllede Haar en heel Krands af Hyldeblomster; hendes Øine vare saa store, saa blaa, o, hun var saa velsignet at see paa! hun og Drengen kyssedes, og saa vare de i lige Alder og af lige Lyst.

De gik Haand i Haand ud af Løvhytten og stode nu i Hjemmets smukke Blomsterhave; ved den friske Græsplet var Faders Stok tøiret til en Pind; for de Smaa var der Liv i Stokken; saasart de satte sig skrævs over den, forvandlede sig den blanke Knap til et prægtigt vrinskende Hoved, den lange sorte Manke flagrede, fire slanke, stærke Been skjød ud; Dyret var stærkt og væligt; i Gallop foer de rundt om Græspletten; hussa! - "Nu ride vi mange Mile bort!" sagde Drengen; "vi ride til Herregaarden, hvor vi vare ifjor!" og de reed og reed Græspletten rundt; og altid raabte den lille Pige, der, som vi veed, var ingen anden end Hyldemoer: "Nu ere vi paa Landet! seer du Bondens Huus med den store Bagerovn, der synes et kæmpestort Æg i Muren ud mod Veien; Hylde træet hælder sine Grene hen over den, og Hanen gaaer og skraber for Hønsene, see, hvor den bryster sig! - nu ere vi ved Kirken! den ligger høit paa Bakken mellem de store Egetræer, hvoraf det ene er halvt gaaet ud! - Nu er vi ved Smedien, hvor Ilden brænder, og de halvnøgne Mænd slaee med Hammeren, saa Gnisterne flyve vidtomkring. Afsted, afsted til den prægtige Herregaard!" og Alt, hvad den lille Pige, der sad bag paa Stokken, sagde, det fløi ogsaa forbi; Drengen saae det, og dog kom de kun Græspletten rundt. Saa legede de i Sidegangen og ridsede i Jorden en lille Have, og hun tog Hyldeblomsten af sit Haar, plantede den, og den voxte akkurat ligesom det var skeet for de Gamle Folk i Nyboder den Gang de vare Smaa, og som der tidligere er fortalt om. De gik Haand i Haand, ligesom de Gamle Folk havde gjort det som Børn, men ikke op paa det runde

omkring dem, de sad, som i det tætteste lysthus, og det fløj med dem igennem luften, det var så mageløst dejligt. *Hyldemor* var med ét blevet en ung, nydelig pige, men kjolen var endnu af samme grønne, hvidblomstrede tøj, som hyldemor havde båret. På brystet havde hun en rigtig hyldeblomst, og om sit gule, krøllede hår en hel krans af hyldeblomster. Hendes øjne var så store, så blå, oh, hun var så velsignet at se på! Hun og drengen kyssedes, og nu havde de samme alder og samme lyst.

-
De gik hånd i hånd ud af løvhytten og stod nu i hjemmets smukke blomsterhave. Ved den friske græsplet var den gamle hylde-fars stub tøjret til en pind. For de små var der liv i stubben: så snart de satte sig over skrævs på den, forvandlede den sig til et prægtigt vrinskende hest. Dens lange sorte manke flagrede, og fire slanke, stærke ben skød ud. Dyret var stærkt og livligt, og i galop fór de rundt på græspletten: hussa! – “Nu rider vi meget langt væk!” sagde drengen, “vi rider helt til herregården, hvor vi var sidste år!” Og de red og red, hele græspletten rundt. Og altid råbte den lille pige, der, som vi ved, var hyldemor: “Nu er vi på landet! Ser du bondens hus med den store bagerovn, den ligner et kæmpestort æg i muren ud mod vejen. Hylde træet hælder sine grene hen over den, og hanen går og skraber for hønsene, se, hvor den bryster sig! Og nu er vi ved kirken, den ligger højt på bakken mellem de store egetræer, hvoraf det ene er halvt gået ud! – Nu er vi ved smedjen, hvor ilden brænder, og de halvnøgne mænd slår med hammeren, så gnisterne flyver vidt omkring. Af sted, af sted til den prægtige herregård!” Og alt, hvad den lille pige, der sad bag på stubben, sagde, det fløj også forbi. Drengen så det! Og alligevel kom de kun græspletten rundt. Så legede de i sidegangen og ridsede i jorden en lille have, og hun tog hyldeblomsten af sit hår, plantede den, og den voksede akkurat ligesom det var sket for de gamle folk i Nyboder den gang de var små, og som der tidligere er fortalt om. De gik hånd i hånd, ligesom de gamle folk havde gjort det som børn, men ikke op på Rundetårn, eller ud til Frederiksberg Have, nej, den lille pige tog

Taarn, eller til Frederiksberghave, nei, den lille Pige tog Drengen om Livet, og saa fløi de vidt omkring i hele Danmark, og det var Vaar og det blev Sommer, og det var Høst og det blev Vinter, og tusinde Billeder afspejlede sig i Drengens Øine og Hjerter, og altid sang den lille Pige for ham: "det vil du aldrig glemme!" og paa den hele Flugt duftede Hyldetræet saa sødt og saa deiligt; han mærkede vel Roserne og de friske Bøge, men Hyldetræet duftede endnu mere forunderligt, thi dets Blomster hang ved den lille Piges Hjerter, og til det hældede han i Flugten tidt sit Hoved.

"Her er deiligt i Vaaren!" sagde den unge Pige, og de stode i den nys udsprungne Bøgeskov, hvor den grønne Bukkar duftede for deres Fødder, og de blegrøde Anemoner saae saa deilige ud i det Grønne. "O, var det altid Vaar i den duftende danske Bøgeskov!"

"Her er deiligt i Sommeren!" sagde hun, og de fór forbi gamle Herregaarde fra Riddertiden, hvor de røde Mure og takkede Gavle spejlede sig i Kanalerne, hvor Svanerne svømmede og kiggede op i den gamle kølige Alleer. Paa Marken bølgede Kornet, ligesom det var en Sø, Grøfterne stode med røde og gule Blomster, Gjerderne med vild Humle og blomstrende Convolvuli; og om Aftenen steg Maanen rund og stor, Høstakkene paa Engene duftede saa sødt. "Det glemmes aldrig!"

"Her er deiligt i Efteraaret!" sagde den lille Pige, og Luften blev dobbelt saa høi og blaa, Skoven fik de deiligste Couleurer af Rødt, Guult og Grønt, Jagthundene fór afsted, hele Skarer Fuglevildt fløi skrigende henover Kæmpehøien, hvor Brombærranken hang om de gamle Stene; Havet var sortblaat med hvide Seilere og i Loen sad gamle Koner, Piger og Børn og pillede Humle i et stort Kar; de Unge sang Viser, men de Gamle fortalte Eventyr om Nisser og Trolde. Bedre kunde der ikke være! "Her er deiligt i Vinteren!" sagde den lille Pige; og alle Træer stode med Riimfrost, de saae ud som hvide Koraller, Sneen knirkede under Fødderne, som om man altid havde nye Støvler paa, og fra Himlen faldt det ene Stjernes kud efter det andet. I Stuen tændtes Juletræet, der var Presenter og godt Humeur; paa Landet klang Violon i

drengen om livet, og så fløj de vidt omkring i hele Danmark, og det var **forår** og det blev sommer, og det var høst og det blev vinter, og tusinde billeder afspejlede sig i drengens øjne og hjerte, og altid sang den lille pige for ham: "Det vil du aldrig glemme!" Og på **hele turen** duftede hyldetræet så sødt og så dejligt; han **bemærkede godt** roserne og de friske bøge, men hyldetræet duftede endnu mere forunderligt, **for** dets blomster hang ved den lille piges hjerte, og til det hældede han i flugten tit sit hoved.

-
-

"Her er dejligt **om foråret**!" sagde den unge pige, og de stod i den nys udsprungne bøgeskov, hvor den grønne **skovmærke** duftede for deres fødder, og de blegrøde anemoner så så dejlige ud i det grønne. "Oh, var det altid **forårsfriskt** i den duftende danske bøgeskov!"

"Her er dejligt **om sommeren**!" sagde hun, og de fór forbi gamle herregårde fra riddertiden, hvor de røde mure og takkede gavle spejlede sig i kanalerne, hvor svanerne svømmede og kiggede op i **de** gamle kølige alleer. På marken bølgede kornet, som **om** det var en sø, grøfterne stod med røde og gule blomster, gærderne med vild humle og blomstrende **snerler**. Og om aftenen steg månen **op** rund og stor, høstakkene på engene duftede så sødt. "Det glemmes aldrig!"

"Her er dejligt **om efteråret**!" sagde den lille pige, og luften blev dobbelt så høj og blå, skoven fik de dejligste kulører af rødt, gult og grønt, jagthundene fór af sted, hele skarer fuglevildt fløj skrigende hen over kæmpehøjen, hvor brombærranken hang om de gamle sten. **Havet** var sortblåt med hvide sejlere og i loen sad gamle koner, piger og børn og pillede humle i et stort kar. **De** unge sang viser, men de gamle fortalte eventyr om nisser og trolde. Bedre kunne der ikke være!

"Her er dejligt **om vinteren**!" sagde den lille pige; og alle træer stod med rimfrost, de så ud som hvide koraller, sneen knirkede under fødderne, som om man altid havde nye støvler på, og fra himlen faldt det ene stjernes kud efter det andet. I stuen tændtes juletræet, der var **gaver** og godt humør. **På** landet klang **violin** i bondens stue,

Bondens Stue, Æbleskiver fløi i Grams; selv det fattigste Barn sagde: "Det er dog deiligt om Vinteren!"

Ja, det var deiligt! og den lille Pige viste Alting til Drengen, og altid duftede Hyldetræet og altid vaiede det røde Flag med det hvide Kors, Flaget, hvorunder den gamle Sømand i Nyboder havde seilet; - og Drengen blev Knøs, og han skulde ud i den vide Verden, langvejs bort til de varme Lande, hvor Kaffe groer; men i Afskeden tog den lille Pige en Hyldeblomst af sit Bryst, gav ham den at gemme og den blev lagt i Psalmebogen, og altid i fremmed Land, naar han aabnede Bogen, var det just paa det Sted, hvor Erindringsblomsten laae, og jo mere han saa paa den, des friskere blev den; han ligesom følte en Duft fra de danske Skove, og tydeligt saa han mellem Blomsterbladene den lille Pige titte frem med sine klare blaa Øine, og hun hvidskede da: "her er deiligt i Vaar, i Sommer, i Høst og Vinter!" og hundrede Billeder glede gennem hans Tanker.

Saaledes gik mange Aar, og han var nu en gammel Mand og sad med sin gamle Kone under et blomstrende Træ; de holdt hinanden i Hænderne, ligesom Oldefader og Oldemoder gjorde det ude i Nyboder, og de talte ligesom de om de gamle Dage, og om Guldbrylluppet; den lille Pige med de blaa Øine og med Hyldeblomsterne i Haaret sad oppe i Træet, nikkede til dem begge to, og sagde: "i Dag er det Guldbryllupsdag!" og saa tog hun to Blomster af sin Krands, kyssede paa dem, og de skinnede først som Sølv, saa som Guld, og da hun lagde dem paa de gamle Folks Hoveder, blev hver Blomst til en Guldkrone; der sad de begge to som en Konge og en Dronning, under det duftende Træ, der ganske og aldeles saa ud som et Hyldetræ, og han fortalte sin gamle Kone Historien om Hyldemoer, saaledes som den var fortalt ham, da han var en lille Dreng, og de syntes begge to, at der var saa meget i den, som lignede deres egen, og det der lignede, det syntes de bedst om.

"Ja, saadan er det!" sagde den lille Pige i Træet, "Nogle kalde mig Hyldemoer, Andre kalde mig Dryade, men egentlig hedder jeg Erindring, det er mig, der sidder i Træet, som

æbleskiver blev kastet i grams, og selv det fattigste barn sagde: "Det er dog dejligt om vinteren!"

Ja, det var dejligt! og den lille pige viste alting til drengen, og altid duftede hyldetræet og altid vajede det røde flag med det hvide kors, flaget, hvorunder den gamle sømand i Nyboder havde sejlet. Og drengen blev større, og han skulle ud i den vide verden, langvejs bort til de varme lande, hvor kaffen gror. Men i afskeden tog den lille pige en hyldeblomst af sit bryst, gav ham den som minde og den blev lagt i salmebogen, og altid i fremmed land, når han åbnede bogen, var det netop på det sted, hvor erindringsblomsten lå, og jo mere han så på den, des friskere blev den. Han nærmest følte en duft fra de danske skove, og tydeligt så han mellem blomsterbladene den lille pige titte frem med sine klare blå øjne, og hun hviskede da: "Her er dejligt om foråret, om sommeren, ved høst og vinter!" og hundrede billeder gled gennem hans tanker.

Således gik mange år, og han var nu en gammel mand og sad med sin gamle kone under et blomstrende træ. De holdt hinanden i hænderne, ligesom oldefar og oldemor gjorde det ude i Nyboder, og de talte ligesom de om de gamle dage, og om guldbrylluppet. Den lille pige med de blå øjne og med hyldeblomsterne i håret sad oppe i træet, nikkede til dem begge to, og sagde: "I dag er det jeres Guldbryllupsdag!" og så tog hun to blomster af sin krans, kyssede på dem, og de skinnede først som sølv, så som guld, og da hun lagde dem på de gamle folks hoveder, blev hver blomst til en guldkrone. Der sad de begge to som en konge og en dronning, under det duftende træ, der helt og aldeles så ud som et hyldetræ, og han fortalte sin gamle kone historien om hyldemor, sådan som den var fortalt ham, da han var en lille dreng, og de syntes begge to, at der var så meget i den, som lignede deres egen, og det der lignede, det syntes de bedst om.

"Ja, sådan er det!" sagde den lille pige i træet, "nogle kalder mig Hyldemor, andre kalder mig Dryade, men egentlig hedder jeg Erindring, det er mig, der sidder i træet, som vokser og vokser, jeg kan huske, og jeg kan fortælle! Lad mig se,

voxer og voxer, jeg kan huske, jeg kan fortælle! Lad mig see, om du har din Blomst, endnu!" Og den gamle Mand aabnede sin Psalmebog, der laae Hyldeblomsten, saa frisk, som den nylig var lagt deri, og Erindringen nikkede, og de to Gamle med Guldkrone paa sad i den røde Aftensol; de lukkede Øinene, og - og -! ja saa var Eventyret ude! Den lille Dreng laae i sin Seng, han vidste ikke, om han havde drømt, eller om han havde hørt det fortælle; Theepotten stod paa Bordet, men der voxte intet Hyldetræ ud af den, og den gamle Mand, som havde fortalt, var lige ved at gaae ud af Døren, og det gjorde han. "Hvor det var deiligt!" sagde den lille Dreng. "Moder, jeg har været i de varme Lande!" "Ja, det troer jeg nok!" sagde Moderen, "naar man faaer to svingende Kopper Hyldethee til Livs, saa kommer man nok til de varme Lande!" - og hun dækkede godt til om ham, at han ikke skulde forkjøle sig. "Du har nok sovet, mens jeg sad og skjændtes med ham, om det var en Historie eller et Eventyr!" "Og hvor er Hyldemoer?" spurgte Drengen. "Hun er paa Theepotten!" sagde Moderen, "og der kan hun blive!"	om du har din blomst, endnu?" Og den gamle mand åbnede sin salmebog, <i>dér</i> lå hyldeblomsten, så frisk, som var <i>den for nylig</i> lagt der i, og <i>Erindringen</i> nikkede, og de to gamle med guldkrone på sad i den røde aftensol. <i>De</i> lukkede øjnene, og – og -! Ja så var eventyret ude! - Den lille dreng lå i sin seng, han vidste ikke, om han havde drømt, eller om han havde hørt det fortalt. <i>T</i>epotten stod på bordet, men der voksede intet hyldetræ ud af den, og den gamle mand, som havde fortalt, var lige ved at gå ud af døren, og det gjorde han. "Hvor var <i>det</i> dejligt!" sagde den lille dreng. "Mor, jeg har været i de varme lande!" "Ja, det tror jeg nok!" sagde <i>moren</i>, "når man <i>sætter</i> to svingende kopper hyldete til livs, så kommer man nok til de varme lande!" – og hun dækkede <i>ham godt til, så</i> han ikke skulle forkøle sig. "Du har nok sovet, mens jeg sad og skændtes med ham, om det <i>nu</i> var en historie eller et eventyr!" "Og hvor er <i>Hyldemor</i>?" spurgte drengen. "Hun er <i>i</i> tepotten!" sagde <i>moren</i>, "og der kan hun blive!"
Originalteksten, bragt her mhp. sammenligning med ændringerne i 2019-versionen, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte ´digitale fejl´ i disse ældre online-originaler. Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©